

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 83 0 К 010942 12 Кжж
Бањалука, 24.01.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као председника вијећа, др Вељка Икановића и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог М. П., због кривичног дјела фалсификовања исправе из члана 377. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Бијељини изјављеној на пресуду Окружног суда у Бијељини бр. 83 0 К 010492 12 Кж од 06.11.2012. године, након јавне сједнице одржане дана 24.01.2013. године у присуству браниоца оптуженог, адвоката М. С. М. из З., а у одсуству уредно обавијештеног оптуженог и републичког тужиоца, донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Бијељини и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини бр. 83 0 К 010942 12 Кж од 06.11.2012. године.

Образложење

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини бр. 83 0 К 010942 12 Кж од 06.11.2012. године преиначена је првостепена пресуда Основног суда у Зворнику бр. 83 0 К 010942 11 К од 29.6.2012. године и оптужени М. П., на основу члана 298. тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске, ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело фалсификовања исправе из члана 377. став 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС).

Окружни тужилац у Бијељини благовремено је против ове пресуде изјавио жалбу због повреде кривичног закона, са приједлогом да се она уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени огласи кривим и осуди по закону или укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање.

Бранилац оптуженог је у одговору на жалбу предложио да се жалба одбије и другостепена пресуда потврди. Код овог одговора остао је и на сједници вијећа.

Сједница вијећа је на основу члана 318. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) одржана у одсуству уредно обавијештеног републичког тужиоца и браниоца оптуженог.

Врховни суд је у смислу члана 320. ЗКП РС испитао побијану пресуду и по оцјени навода изнијетих у жалби нашао:

Побијаном пресудом оптужени је ослобођен од оптужбе јер другостепени суд утврђује да радња описана у изреци побијане пресуде у себи не садржи чињенице и околности које би одражавале свијест оптуженог да је регистарска таблица јавна исправа, да не припада његовом возилу и вољне радње које се могу подвести под појам умишљаја, који је нужен за постојање овог кривичног дјела.

Жалба сматра да је ослобађајућа пресуда резултат погрешне оцјене потпуно утврђених одлучних чињеница. Ови приговори се свode на то да би се у конкретном случају радило о преиначењу праве исправе, а не о стварању лажне, јер је регистарску таблицу издао надлежни орган у законом прописаном поступку и на њој нису вршена никаква преиначења, већ је она само употријебљена на другом возилу.

Пажљивом анализом побијане пресуде у оквиру жалбених навода овдје се уочавају два питања. Прво јесте то да ли је пресуда правилно утврдила да у чињеничном супрату изреке нису садржани елементи свијести и воље, који су нужни за постојање овог кривичног дјела. На ово питање се мора одговорити потврдно. Опис радње у изреци првостепене пресуде се свodi на то да је оптужени одређеног дана управљао својим теретним моторним возилом на коме је била постављена регистарска таблица која не припада том возилу. Овакав опис заиста не садржи елементе свијести и воље да се преиначи права исправа, као што то жалба тврди. О томе су у побијаној пресуди дати подробни разлози, које и овај суд у потпуности прихвата.

Друго питање, које жалба истиче јесте да ли радње оптуженог, које се састоје у стављању праве таблице на друго возило коме не припадају, садржи обиљежја кривичног дела из члана 377. став 2. КЗ РС. Овим се побијана пресуда није посебно бавила с обзиром на прихваћени чињенични опис и правну оцјену из првостепене пресуде и објашњени присутни дефект у сфери свијести и воље који и сам за себе води ослобађању од оптужбе на основу члана 298. тачка а) ЗКП РС.

Овдје није спорно да регистарска таблица моторног возила јесте јавна исправа која је подобна за извршење кривичног дела фалсификовања исправе из члана 377. став 2. КЗ РС. У конкретном случају није ни спорно да је оптужени прописно издату регистарску таблицу за једно моторно возило, дакле праву исправу, поставио на друго неприпадајуће моторно возило. У тражењу одговора на питање да ли оваква радња оптуженог садржи обиљежја кривичног дела из члана 377. став 2. КЗ РС, треба поћи од Законског описа кривичног дела. Ово кривично дјело (став 2. члана 377., КЗ РС) може се појавити у пет алтернативно прописаних облика и то, прављење лажне јавне исправе, или преиначавање праве јавне исправе, или стављање у оптицај такве лажне или преиначене исправе, или држање ради употребе, или употреба такве лажне и преиначене исправе као праве. Код сваког од тих облика, предмет радње извршења је јавна исправа на различите начине. У конкретном случају оптужени је прописно издату регистарску таблицу за једно моторно возило, дакле праву исправу,

поставио на друго моторно возило коме она не припада. То значи да је овдје оптужени само употребио праву јавну исправу на недозвољен начин. Ради тога та његова радња не садржи обиљежја законског облика кривичног дјела фалсификовања исправе из члана 377. став 2. КЗ РС, па у побијаној пресуди није повријеђен Кривични закон из члана 8. став 1. КЗ РС у вези са чланом 377. став 2. КЗ РС. Ова радња је прописана као прекршај, само за правна лица, у члану 233. став 1. тачка 21. Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима у Босни и Херцеговини.

Ради изнијет овај суд је на основу чл. 327. ЗКП РС жалбу одбио као неосновану и потврдио другостепену пресуду.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић